

Dosarul nr. 2rac-64/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Lucia Bagrin)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Ecaterina Palanciuc, Ala Malii, Vladislav Clima)

ÎNCHEIERE

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de compania de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Darurile Basarabiei”, intervenient principal banca comercială „Victoriabank” societate pe acțiuni împotriva companiei de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, a penalității și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de compania de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni și s-a menținut hotărârea din 03 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Darurile Basarabiei”,

constată:

La 06 februarie 2017, societatea cu răspundere limitată „Darurile Basarabiei” (în continuare SRL „Darurile Basarabiei”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva companiei de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni (în continuare CA „Asterra Grup” SA) cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, a penalității și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 4-5 recto-verso).

În motivarea acțiunii a invocat că, la 21 iulie 2016, a încheiat cu CA „Asterra Grup” SA, în calitate de asigurător, contractul de asigurare facultativă a bunurilor persoanelor juridice nr. PRP 0046/16BL. Conform pct. 2 al contractului, obiectul acestuia îl constituie iazurile acumuloare cu terenul aferent, amplasate în s. Malinovscoe, r-nul Rîșcani.

La 22 septembrie 2016, a avut loc un caz asigurat, ce constă în prăbușirea și demolarea barajului lacului/iazului asigurat, fapt despre care SRL „Darurile Basarabiei” imediat a informat asigurătorul, respectând astfel prevederile pct. 3.3.1 și 3.3.2 din contract.

Astfel, la 22 septembrie 2016, CA „Asterra Grup” SA a deschis dosarul de daune nr.63/CFP, ce a fost în proces de regularizare până la 22 decembrie 2016,

dată la care ultima a întocmit scrisoarea de refuz în acordarea despăgubirii de asigurare.

Totodată, reclamantul SRL „Darurile Basarabiei” a relevat că, în perioada 22 septembrie 2016 – 03 ianuarie 2017, a purtat cu CA „Asterra Grup” SA corespondență pe marginea cazului asigurat, prezentându-i asigurătorului toate informațiile necesare, inclusiv documentele ce demonstrează cuantumul despăgubirii de asigurare solicitată.

De asemenea, reclamantul a invocat că a efectuat lucrări de redresare a situației create, în vederea evitării majorării prejudiciului ce i-a fost cauzat, lucrări evaluate la suma de 89 151,68 de lei, însă CA „Asterra Grup” SA nu a întocmit în perioada 22 septembrie 2016 – 22 decembrie 2016 vreun proces-verbal asupra pagubei, nu a efectuat calculul corespunzător și nu a determinat suma despăgubirii de asigurare.

Nefiind de acord cu decizia prin care s-a refuzat achitarea despăgubirii de asigurare din 22 decembrie 2016, recepționată la 03 ianuarie 2017, la 18 ianuarie 2017, SRL „Darurile Basarabiei” a expediat în adresa asigurătorului reclamație, prin care a solicitat achitarea în termen de 7 zile a despăgubirii de asigurare în sumă de 89 151,68 de lei, însă nu a primit vreun răspuns la această reclamație.

Prin urmare, reclamantul considera că asigurătorul urmează să-i achite și penalitatea în sumă de 8 202 lei, calculată pentru perioada 01 noiembrie 2016 – 01 februarie 2017.

În această ordine de idei, reclamantul SRL „Darurile Basarabiei” a solicitat încasarea din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul său a despăgubirii de asigurare în sumă de 89 151,68 de lei, a penalității în sumă de 8 202 lei și a sumei de 2 921 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 18 decembrie 2017, SRL „Darurile Basarabiei”, reprezentată de avocatul Sorin Brumă, a indicat banca comercială „Victoriabank” societate pe acțiuni (în continuare BC „Victoriabank” SA) în calitate de coreclamant și a solicitat încasarea din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul BC „Victoriabank” SA a despăgubirii de asigurare în sumă de 89 151,68 de lei, a penalității în sumă de 8 202 lei; încasarea din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul SRL „Darurile Basarabiei” a sumei de 2 921 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat (f.d. 102).

În motivarea cererii de concretizare a invocat că, potrivit pct. 9.3 din contractul de asigurare facultativă a bunurilor persoanelor juridice nr. PRP 0046/16BL din 21 iulie 2016 părțile au convenit ca, în cazul intervenirii evenimentului asigurat, beneficiar al asigurării să fie BC „Victoriabank” SA.

La 18 decembrie 2017, BC „Victoriabank” SA, reprezentată de Igor Cirimpei, a depus cerere de intervenire în proces în calitate de intervenient principal care formulează pretenții proprii cu privire la obiectul litigiului (f.d. 107 recto-verso).

În motivarea cererii a indicat că în sensul pct. 9.3 din contractul de asigurare facultativă a bunurilor persoanelor juridice nr. PRP 0046/16BL din 21 iulie 2016, încheiat între SRL „Darurile Basarabiei”, în calitate de asigurat și CA „Asterra Grup” SA, în calitate de asigurător, părțile au convenit că toate drepturile ce decurg din prezenta poliță-contract sunt cesionate în favoarea BC „Victoriabank” SA.

Astfel, intervenientul principal BC „Victoriabank” SA a solicitat încasarea din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul său a despăgubirii de asigurare a SRL „Darurile Basarabiei” în sumă de 89 151,68 de lei, a penalității în sumă de 8 202 lei; și încasarea din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul

SRL „Darurile Basarabiei” suma de 2 921 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat.

Prin hotărârea din 03 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis acțiunea depusă de SRL „Darurile Basarabiei”; s-a încasat din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul BC „Victoriabank” SA suma de 89 151,68 de lei cu titlu de despăgubire de asigurare și suma 8 202 lei cu titlu de penalități; și s-a încasat din contul CA „Asterra Grup” SA în beneficiul SRL „Darurile Basarabiei” suma de 2 921 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat (f.d. 138, 141-150).

Prin decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de CA „Asterra Grup” SA și s-a menținut hotărârea din 03 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 202, 203-212).

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 59 alin. (1), (5), art. 65 alin. (1), art. 82, art. 83, art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă; art. 624 alin. (1) și (3), art. 629, art. 1301, art. 1302 din Codul civil; art. 5 alin. (1)-(3), art. 6 alin. (1), (3) și (6), art. 15 alin. (1)-(6) din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru și Curtea de Apel Chișinău și-au argumentat concluziile prin faptul că, CA „Asterra Grup” SA a refuzat achitarea despăgubirii de asigurare, invocând că asiguratul, contrar prevederilor pct. 3.2.3 din contractul nr. PRP 0046/16BL din 21 iulie 2016, la încheierea contractului de asigurare nu a informat asiguratorul despre toate împrejurările esențiale pentru determinarea gradului de risc, nu a comunicat informația corectă despre obiectul asigurării, nu a respectat instrucțiunile de păstrare, exploatare și deservire a obiectului asigurat.

Sub acest aspect, instanțele inferioare au notat că, pe parcursul regularizării dosarului de daune asiguratul SRL „Darurile Basarabiei” a întreprins un șir de măsuri, conform pct. 3.3.1 din contractul de asigurare, expediind în adresa asiguratorului demersuri în vederea preîntâmpinării deteriorării în continuare și înlăturării cauzelor care ar cauza extinderea pagubei suportate.

În aceste circumstanțe, s-a ajuns la concluzia că, evenimentul produs la 22 septembrie 2016, constituie un caz asigurat în sensul legislației civile și a prevederilor contractuale stabilite prin contractul de asigurare facultativă a bunurilor persoanelor juridice nr. PRP 0046/16BL din 21 iulie 2016, iar pretenția formulată de SRL „Darurile Basarabiei” împotriva CA „Asterra Grup” SA privind încasarea despăgubirii de asigurare este întemeiată.

Subsecvent, în sensul rubricii „Mențiuni speciale” din polița-contract de asigurare a bunurilor seria PRP nr. 0046/16Bl din 21 iulie 2016, creditorul în beneficiul căruia urmează a fi încasată despăgubirea de asigurare este BC „Victoriabank” SA, or, toate drepturile ce decurg din această polița-contract au fost cesionate în favoarea ultimei.

La 18 decembrie 2018, CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, a declarat recurs împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 218-222).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale cauzei și a invocat că, prima instanță a admis încălcări de procedură care au dus la soluționarea eronată a cauzei și cu toate că CA „Asterra Grup” SA a indicat încălcările respective în instanța de apel, acestea au fost ignorate.

Astfel, prin cererea de concretizare a pretențiilor, reclamantul SRL „Darurile Basarabiei” a solicitat încasarea despăgubirii de asigurare în favoarea BC „Victoriabank” SA, iar a taxei de stat achitate la depunerea acțiunii în favoarea sa. Însă, acest fapt contravine principiul disponibilității în drepturi a participanților la proces, deoarece reclamantul în proces nu poate să solicite încasarea sumei în

favoarea unei alte persoane. Respectiv, doar BC „Victoriabank” SA, din proprie inițiativă, urma să aprecieze necesitatea intervenirii în proces și să intervină efectiv în cadrul acestuia. Dealtfel, și intervenirea în proces a BC „Victoriabank” SA în calitate de intervenient principal a fost eronată și contrar procedurii civile, or, aceasta trebuia să apară în proces anume în calitate de coreclamant, fapt despre care prima instanță trebuia să se conducă de prevederile art. 62 din Codul de procedură civilă și să o înștiințeze despre această posibilitate.

Mai mult decât atât, în cazul din speță, intervenientul principal BC „Victoriabank” SA nu a formulat pretenții proprii, dar a susținut pretențiile reclamantului SRL „Darurile Basarabiei”, ba chiar și le-a asumat, fapt care este inadmisibil și nu corespunde legislației în vigoare.

La fel, recurentul a opinat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume art. 556 alin. (1), art. 560 din Codul civil și art. 267 lit. a) sau k¹) din Codul de procedură civilă.

Or, odată ce BC „Victoriabank” SA a substituit SRL „Darurile Basarabiei” în drepturile ce rezultă din contractul de asigurare facultativă a bunurilor persoanelor juridice Seria nr. PRP-0046/16BL din 21 iulie 2016, rezultă că clauzele contractului devin opozabile în raport cu beneficiarul exact în aceeași măsură în care au fost opozabile asiguratului. Respectiv, prin prisma pct. 1.2, 7.3, 9.1 și 9.2 din contract, pentru a pretinde pe cale judiciară despăgubirile de asigurare, BC „Victoriabank” SA urma în prealabil să depună o cerere prealabilă în adresa CA „Asterra Grup” SA, fapt care nu a fost realizat.

Respectiv, acțiunea intervenientului principal BC „Victoriabank” SA trebuia să fie scoasă de pe rol în temeiul art. 267 lit. a) sau k¹) din Codul de procedură civilă.

Subsecvent, recurentul a menționat că instanțele inferioare nu s-au expus în privința admisibilității și pertinentei raportului de expertiză tehnică ca probă, precum și nu au combătut nici concluziile expertului.

De asemenea, și actele de restabilire a digului au fost prezentate asiguratorului *post-factum*, fără a fi coordonate în prealabil prețurile propuse de către antreprenorul ÎS „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”. Astfel, valoarea despăgubirii de asigurare încasată de prima instanță a fost apreciată în mod arbitrar, fără a exista careva acte veridice și concludente în privința aceasta.

În această ordine de idei, recurentul CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 03 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi în sensul respingerii acțiunii depuse de SRL „Darurile Basarabiei” și cererii depuse de intervenientul principal BC „Victoriabank” SA, ca fiind neîntemeiate; sau pronunțarea unei hotărâri noi în sensul respingerii acțiunii depuse de SRL „Darurile Basarabiei”, ca fiind neîntemeiată și scoaterii de pe rol a cererii depuse de intervenientul principal BC „Victoriabank” SA.

La 25 februarie 2019, CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, a depus cerere de recurs suplimentară împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, invocând suplimentar că instanța de apel nu explicat din ce cauză a dat apreciere dreptului asiguratorului de a verifica bunul asigurat în coraport cu obligația asiguratului de a întreține bunul asigurat în condiții adecvate. Or, consecința surpării digului are o legătură directă cu neexecutarea obligației de către asigurat, iar asiguratorul nu a cuprins în asigurare riscurile care reies din neexecutarea corespunzătoare și deplină a obligațiilor de întreținere de către SRL „Darurile Basarabiei”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate atestă că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece actul judecătoresc de dispoziție împotriva căreia este îndreptată datează cu 28 noiembrie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă de CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, la 18 decembrie 2018.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară,

sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depuse de CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel (f.d. 180-184). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel, iar drept consecință nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate a instanței de recurs, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

Sub acest aspect urmează a se evidenția faptul că, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar

procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de CA „Asterra Grup” SA, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce CA „Asterra Grup” SA a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de compania de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de compania de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Dumitru Barbăscumpă, împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Darurile Basarabiei”, intervenient principal banca comercială „Victoriabank” societate pe acțiuni împotriva companiei de asigurări „Asterra Grup” societate pe acțiuni cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, a penalității și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic